

PRIKLIC DEŽJA

Prispevek k razumevanju vremenskih ujm v Sloveniji

Planet se ne segreva zaradi kurjenja s fosilnimi gorivi, ampak predvsem zaradi ciklusov na Soncu. Sonce ne seva zmeraj enakomerno, temveč v ciklih, ki so krajši ali daljši. Krajši ciklusi trajajo približno 11 let. Takrat se intenzivnost magnetnih neviht na Soncu poveča. Daljši ciklusi pa lahko trajajo tudi po več sto ali celo več tisoč let. Morda pravkar vstopamo v takšen ekstremno dolg cikel. Ta vpliva tudi na naš planet.

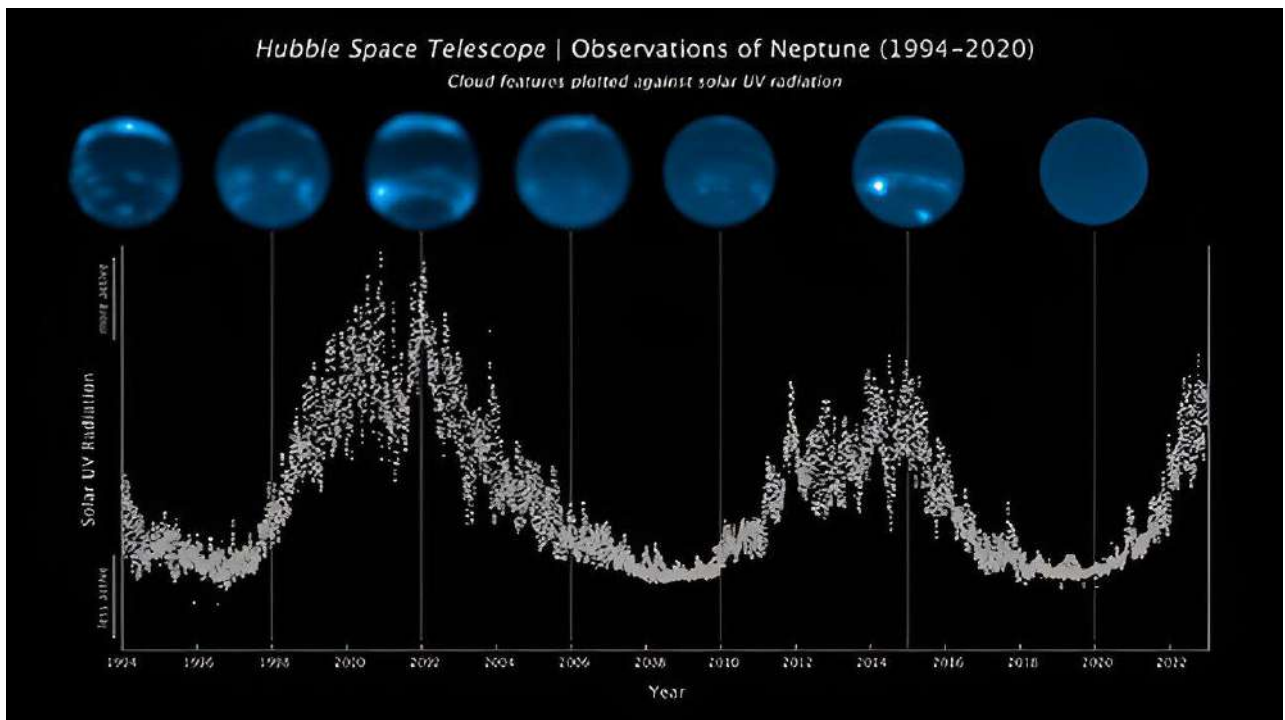
Magnetno polje Zemlje je povezano z magnetnim poljem Sonca, zato se na Zemlji pojavljajo vremenski ekstremi. Krepijo jih tudi bazne postaje 4G in 5G. Odgovor na vprašanje, kako se odzvati na te podnebne spremembe, smo našli v izročilu iz naše kulturne dediščine. Z naravnim sistemom *dvojnik*, ki so ga zasnovali že naši predniki, lahko predelamo vsaj entropijo neke bazne postaje in se bo namesto ogrožajočega sevanja razvilo blagodejno polje, široko nekaj kilometrov, ki bo koristilo vsem živim bitjem na njegovem območju.

Zakaj se planet segreva

Znanstveniki so izpeljali multidisciplinarno raziskavo, v kateri so sodelovali geologi, arheologi, biologi in zgodovinarji. Prišli so do enotne ugotovitve: Zadnji daljši sončni cikel je bil nekako pred 3200 leti in je trajal približno 400 let. Zaradi njegovega vpliva se je tedaj močno dvignila temperatura na Zemlji. Ogrozila je pridelovanje hrane in propadle so vse civilizacije v Sredozemlju, razen egipčanske. Egipčanska civilizacija, ki je bila tedaj najbolj razvita, se je uspela prilagoditi življenju v toplejšem obdobju in pridelati dovolj hrane za svoj obstoj. Nove civilizacije so se v Sredozemlju začele razvijati šele okoli leta 800 pred našim štetjem, ob koncu tega sončnega ciklusa.

V obdobju od 1994 do 2020 so z vesoljskim teleskopom Hubble opazovali oblake na Neptunu. Izsledki so bili objavljeni v reviji *Icarus*, na strani 404, (2023) 115667. Članek je vzbudil posebno pozornost, ker dokazuje, da so atmosferski pojavi na Neptunu neposredno povezani s sončnimi cikli in ne z letnimi časi na Neptunu. Obhodna doba Neptuna okoli Sonca je namreč skoraj 165 let, zato posamezni letni časi na njem trajajo malenkost več kot 41 let. Odkritje, da na atmosferske pojave na Neptunu vplivajo sončni cikli, podpira teorijo, da na vreme vplivajo

ultravijolični žarki, ki jih izžareva Sonce. Ti žarki povzročajo fotokemične reakcije v Neptunovi atmosferi, Zemlja pa se zaradi istega vzroka segreva.

Slika 1: Atmosferske nevihte na Neptunu v povezavi s sončnimi cikli. Stopnja ultravijoličnega sevanja je prikazana na navpični osi, enajstletni cikel pa na vodoravni osi vzdolž spodnjega roba. Prikaz zajema obdobje od leta 1994 do 2022. Hubblova opazovanja (na vrhu slike) jasno kažejo povezanost med številčnostjo oblakov in vrhuncem Sončeve aktivnosti. (Phys org, avgust 17 2023, The clouds on Neptune perform a surprise disappearing act. Journal homepage: www.elsevier.com/locate/icarus)

Slika 1 prikazuje fotografije Neptuna z vremenskimi cikloni, ki se pojavijo samo ob povečani sončni aktivnosti, v njegovi atmosferi so vidni kot svetle pike. Ko se sončna aktivnost umiri, svetle pike izginejo. Pod fotografijami je časovni prikaz sončne aktivnosti med enajstletnim sončnim ciklusom. Pri tem je treba upoštevati, da doseže planet Neptun, zaradi njegove oddaljenosti od Sonca, le tisočinka sevanja, ki ga je deležna Zemlja! Ko je Sonce v svojem ciklu, ne glede na to ali je ta krajši ali daljši, izseva močnejše ultravijolične žarke po vsem osončju, tudi na naš planet. S takšnimi raziskavami bodo astronomi bolje razumeli dogajanje na Neptunu in tudi na planetih zunaj našega osončja, mi pa povezavo med sončnimi cikli in vremenskimi ujmami na Zemlji.

Zelo verjetno je, da se danes Zemlja segreva predvsem zaradi porajajočega se daljšega sončnega cikla, ljudje pa s svojimi dejavnosti k temu prispevamo veliko manj. Temperatura na našem planetu se je začela dvigovati že pred petdesetimi leti, saj še pomnimo, kako smo pred tem lahko smučali tudi na nizkih hribih. Kmalu za tem smo lahko smučali le še na visokogorskih lokacijah, saj nižje ni bilo več dovolj snega za smuko. Če bi že takrat nehali kuriti z drvimi in nehali voziti avtomobile z motorji z notranjim izgorevanjem, bi se planet kljub temu segreval. Komur je mar za obstoj v prihodnosti, bo ravnal najbolj modro, da se čim prej prilagodi na življenje v negotovem podnebjju.

Vsi si želimo, da bi bilo vreme bolj prijazno, da ne bi bilo debele toče, orkanskih vetrov in hudih nalivov, zato bi bilo najbolje, če bi znali uravnavati vreme. Vremenoslovci menijo, da tega ljudje (še) ne zmoremo.

Kako so naši predniki uravnavali vreme

Zamisel o uravnavanju vremena ni nova. Etnologi hranijo zapise, da so naši predniki že pred stoletji skušali vplivati na vreme. Prizadevali so se umirjati nevihte, preprečevati točo in med hudo sušo priklicati dež.

France Bevk je v svoji knjigi *Umirajoči bog Triglav* opisal, kako je pogan Gorazd ustavil nevihto, ki je na Kobariškem grozila s točo. Pavel Medvešček v svoji knjigi *Iz nevidne strani neba* navaja, da so naši predniki priklicali dež tako, da so na najvišjem vrhu Kolovrata ropotali s kovinskimi obroči. Ohranil se je tudi zapis o tem, da so z namenom priklicati dež v tolmunu reke Nadiže naredili splav in na njem zakurili ogenj. Na vreme so skušali vplivati tudi s cerkvenimi zvonovi, z zvonjenjem proti toči.

V naši kulturni dediščini je še več zapisov o vplivanju na vreme, žal pa se na vse te poskuse danes gleda kot na praznoverne, nekoristne obrede. Takšno mnenje je površno, ne temelji na nikakršnih raziskavah, izvira le iz napačne domneve o nevednosti in zaplankanosti naših prednikov ter se poraja iz občutka lastne pomembnosti in vsevednosti.

S svojimi raziskavami smo ugotovili, da se vreme oblikuje po dveh osnovnih algoritmih narave, ki izhajata iz lastnosti duhovnega polja¹, ki se razvije visoko na nebu, tam, kjer nastajajo oblaki. Z radiestezijsko metodo se lahko zelo preprosto

¹ Duhovno polje imenujemo tudi biopolje, menim pa, da je to pravzaprav Higgsovo polje, kot ga poznajo fiziki.

izmeri entropijo na nebu. Jasno in sončno nebo ne vsebuje entropije. Temni nevihtni oblaki pa imajo visoko entropijo in to v znamenju ognja.

Kako umiriti nevihto

Če bi želeli umiriti nevihto, je treba zmanjšati entropijo duhovnega polja v oblakih. Če pa želimo priklicati dež, jo je treba v oblakih povečati. Za oboje pa najprej potrebujemo oblake, saj je jasno, da dežja ni mogoče priklicati brez njih.

Zvok nosi enak duhovni naboj, kot ga ima instrument, ki zvok proizvaja. Če ima cerkveni zvon osredotočeno polje brez entropije – takšne zvonove so znali izdelovati naši predniki že pred nekaj stoletji, žal pa večina sodobnih zvonov ni več takšna – bo tudi njegov zvok prav takšen in nič drugačen. Cerkevni zvonovi so lahko težki tudi toni in pol. Ko takšen zvon zvoni, ima njegov zvok zelo veliko moč in se širi do pet kilometrov naokrog. Glasbeni instrument pa ni le zvon, ampak k zvoku prispeva tudi zvonik, ki deluje kot resonator in oddaja infrazvok. Ta pa se širi do dvanajst kilometrov daleč. Tudi infrazvok nosi duhovni naboj, čeprav ga naša ušesa ne slišijo.

Vreme pa se oblikuje na višini od nekaj kilometrov pa do dvanajst kilometrov, višje pa oblakov ni. Z zvonjenjem ustreznega cerkvenega zvona lahko prenašamo duhovni naboj več kilometrov visoko v nebo. Tako postane zvonjenje proti toči nenadoma nekaj smiselne in nikakor ni zgolj nekakšen nekoristen obred.

To smo pred leti preizkusili tudi sami. Na zvonik cerkve v vasi Gradišče pri Vipavi smo postavili zvon z osredotočenim duhovnim poljem. Ko so se bližale nevihte, smo tam večkrat zvonili, in vsako zvonjenje je bilo uspešno. Dež je okoliške vinograde samo zmočil, ni prišlo do toče, ki bi lahko uničila pridelek. Ta postopek zaščite pred točo pa zahteva dežurnega zvonarja, ki mora biti vedno na voljo, da zvoni, ko se bliža nevihta, zato ni tako praktičen.

Mogoč je tudi temu nasprotni postopek. Na primer, če bi s kovinskimi obroči ropotali na visokem hribu, tako kot je opisal Pavel Medvešček, bi naključno izbrani in neuglašeni obroči formirali zvok z entropijo. In če bi bilo nebo oblačno, bi povečali entropijo v oblakih in morda bi začelo deževati. Tudi ropotanje s kovinskimi obroči ima določen smisel, ne moremo ga kar razglasiti za nekaj nesmiselnega.

V našem podjetju smo izdelali napravo, ki smo jo imenovali »entostat«. Gre za regulator biopolja, ki je narejen z namenom, da formira šibko duhovno polje s

premerom približno 24 kilometrov. Ta umirja nevihte, reže vremenske ekstreme. Z dovoljenjem takratnega tolminskega župana smo napravo aktivirali prvega januarja leta 2008. Naprava še vedno deluje v moji delavnici v Tolminu in skrbno zasledujemo njen vpliv na vremenske ekstreme.

Ugotovili smo, da vremenska fronta potuje z določeno hitrostjo, polje naprave pa rabi nekaj časa, morda okoli deset minut, da uravna entropijo v oblakih. Zato tudi ne zmore pokrivati celotnega območja s premerom 24 kilometrov, vendar zelo dobro reže vremenske ekstreme na območju s premerom približno pet do deset kilometrov.

Od leta 2008 do danes na širšem območju mesta Tolmin nismo imeli niti debele toče niti orkanskih vetrov in ne hudih nalivov. Bila je drobna toča, ki ni naredila velike škode, posamezni sunki vetra so podrli kakšno drevo, vendar so trajali kratek čas. Hudih, dolgotrajnih nalivov pa ni bilo. Sicer tudi ta naprava ni tako popolna, saj reže vremenski ekstrem samo do določene moči. Če bi prišel zelo močan ciklon pa bi potrebovala dežurnega posluževalca, da bi ji povečal moč za nekaj odstotkov.

Pred leti je takšno napravo naročil takratni župan občine Borovnica, kljub temu da ni bilo znanstvenih raziskav in dokazov ali naprava res deluje in na katerih fizikalnih osnovah deluje. Skozi Borovnico teče hudournik. Če bi nenadoma močno narasel, bi lahko poplavelo celo naselje. Župan je želel zavarovati mesto pred poplavami. Ravnal je po intuiciji, drugačni logiki, najprej je skušal nesrečo preprečiti z vsemi razpoložljivimi sredstvi, in če bi se obneslo, bi lahko začeli raziskovati, na katerih fizikalnih osnovah naprava deluje. Če bi razmišljal nasprotno, bi to zahtevalo predhodne dokončane raziskave, morda bi se medtem zgodile tudi poplave z veliko škodo. Da bi se izognil očitkom o neodgovorni rabi občinskega denarja, je denar za nakup izdelka prispeval deloma sam, deloma pa so ga zbrali podjetniki s prostovoljnimi prispevki. Od takrat naprej v občini Borovnica niso imeli hujših vremenskih nevšečnosti. Dober voditelj je tisti, ki vidi nekaj korakov naprej.

Kako priklicati dež

Če bi želeli priklicati dež, bi bilo treba dovajati entropijo v že obstoječe oblake, najmanj do višine približno petih kilometrov. To so že naši predniki, posoški staroverci, poskušali narediti tako, da so razglasili *tročan*. Tročan ima lahko zelo veliko polje, široko nekaj kilometrov. Deluje s povezavo treh potencialov moči,

vodnega², ognjenega³ in zemeljskega⁴. Če se uspe vgraditi entropijo v samo enega od teh potencialov, ta razglasi ves tročan, in polje entropije je mogoče pripeljati do oblakov.

V preteklosti je bilo najlažje formirati entropijo v potencialu v znamenju vode. Danes pa formiramo entropijo v potencialu v znamenju ognja. Oboje učinkuje. Že omenjeni primer, ko so zakurili ogenj na splavu sredi tolmana, bi lahko bil poskus priklica dežja, pod pogojem, da je tolman vodni potencial v tročanu. Če v potencialu v znamenju vode zakurimo ogenj, se vodni potencial razglasi, dobi razpršeno duhovno polje in pridobi entropijo. Torej tudi kurjenje na vodi ni bilo nekaj nesmiselnega.

S sodelavci nismo delali poskusov, da bi skušali priklicati dež. Če bi namenoma povzročili debelo točo, orkanske vetrove in hude nalive, bi bila to neetična uporaba znanja in kaznivo dejanje.

Čeprav nismo naredili nobenega poskusa v tej smeri, vseeno lahko nadaljujemo z razmišljanjem, kaj bi bilo treba narediti, da bi povzročili hude nalive. To že vemo, v oblake bi morali dovajati entropijo. Postopek bi bil še bolj učinkovit, če bi dovajali entropijo direktno v jedro ciklona. Lahko se vprašamo, kako bi lahko izdelali napravo, s katero bi dovajali entropijo nekaj kilometrov visoko, natančno v jedro ciklona.

Žal se z izdelavo takih naprav ni treba posebej truditi, saj so že narejene, in so že postavljene natančno tam, kjer morajo biti. Bazne postaje 4G in 5G, postavljene po vrhovih gora, dodajajo entropijo v duhovno polje okolice do približno petih kilometrov. Do teh baznih postaj so speljani daljnovodi in vsa energija, ki pride po daljnovodu gre tudi v ozračje.

Ko ciklon potuje čez pokrajino se v nekem trenutku njegovo jedro znajde natančno nad bazno postajo. Ta mu doda entropijo. Ciklon potuje naprej, se umakne z območja začetne bazne postaje, ki mu je dodala entropijo, in jedro ciklona spet zaide nad naslednji hrib z bazno postajo, saj so bazne postaje že skoraj po vseh visokih hribih, in ta mu spet doda entropijo. Če ciklon prejme dovolj entropije, takoj odvrže vse, kar nosi.

Če pa bi zmanjšali entropijo v oblakih, bi cikloni sicer še naprej potovali čez pokrajino, vendar bi bolj počasi spuščali svojo vsebino na tla, nastajal bi navaden

² Desnosučni vrtinec energije.

³ Levosučni vrtinec energije.

⁴ Vrtinec energije se vrtil izmenično.

dež. Intenzivnost vremenskega ekstrema je odvisna od entropije v oblakih. To velja tudi za debelo točo.

Zaradi cikla na Soncu pa se entropija v oblakih že sama po sebi povečuje, zato prihaja do čedalje večjih vremenskih ekstremov. Morda pa ti ekstremi ne bi bili tako intenzivni, če jih z baznimi postajami ne bi še dodatno hranili z entropijo. Opisani postopek je hipoteza, ki ni niti znanstveno dokazana niti ne temelji na lastnih poskusih. Izhaja pa iz logike delovanja naravnih sistemov, ki so jih poznali posoški staroverci in so jih pred nekaj stoletji tudi uporabljali.

Bazne postaje so povezane z razvojem naše civilizacije. Kolo razvoja ne moremo zavrteti nazaj in se znova »naseliti v votline«, zato smo našli rešitev, kako ohraniti bazne postaje in hkrati zmanjšati entropijo v oblakih. Rešitev ni nova, je pa odlična in izhaja iz naše kulturne dediščine.

Z dvojnikom predelamo entropijo bazne postaje

Posoški staroverci so poznali naravni sistem, *dvojnik*. Bil je sestavljen iz dveh potencialov moči: iz potenciala v znamenju vode, ki mora imeti osredotočeno duhovno polje, in potenciala v znamenju ognja, ki pa mora vsebovati entropijo. Če ta pogoja nista izpolnjena, sistem ne bo deloval.

V Dolenji Trebuši, ob sotočju rek Idrijce in Trebuše, je špičast hrib, imenuje se Prvejk. Nekoč je bilo na vrhu tega hriba staroversko svetišče, ki ga omenja tudi Pavel Medvešček. Staroverci so imenovali svetišče vsak kraj, ki je bil vitalnega pomena za duhovno ravnotežje v pokrajini.

Na vrhu Prvejka so predniki postavili dva kamnita kroga, enega v drugem. Takšna razporeditev skal ustvari razpršeno duhovno polje v znamenju ognja. Sredi obeh krogov pa so postavili še posebno napravo, rekli so ji brusčin. S to napravo so še dodatno povečali razpršeno ognjeno moč na vrhu hriba. Pod hribom pa je reka Idrijca izoblikovala globok tolmun, tam nastaja potencial v znamenju vode z osredotočenim poljem. Oba potenciala imata tolikšno moč, da se je med njima samodejno vzpostavila energijska povezava, tako imenovana kačja črta. Formiral se je naravni sistem dvojnik, ki ima zelo veliko duhovno polje, široko nekaj kilometrov.

Naravni sistem dvojnik na Prvejku z dvema skalnatima krogoma so aktivirali morda pred 300 leti in je deloval do leta 1940. Ker je bil ogrožen, so ga poznavalci

ustavili in sčasoma se je nanj pozabilo⁵. Zdaj je na vrhu Prvejka bazna postaja z visokofrekvenčnimi oddajniki. Algoritmi narave so prepoznali njen potencial kot razpršeno polje v znamenju ognja in ga samodejno povezali z omenjenim tolmunom v reki Idrijci. Med obema potencialoma se je, tako kot pred tristo leti, vzpostavila energijska povezava, kačja črta. Nastal je dvojnik z blagodejnim poljem s premerom približno dveh kilometrov.

Dvojnik predela entropijo bazne postaje in ta bazna postaja ne škoduje ljudem in živalim, še več, njena entropija sodeluje pri nastajanju blagodejnega polja, ki sega čez območje vasi Dolenja Trebuša. Če hočemo zgraditi močno in veliko polje, ki deluje blagodejno na ljudi, potrebujemo energijo. Iz nič ga ni mogoče narediti. Energijo za nastanek tega polja pa prispeva tudi bazna postaja, saj nenehno priteka po daljnovodu, ki napaja njene antene. Naravni sistem dvojnik pa to energijo predela in oblikuje blagodejno polje.

Kako do manj bolnikov

Kot vemo je bolnikov čedalje več, zdravnikov pa primanjkuje. Odgovorni skušajo zagato reševati tako, da si prizadevajo izšolati in zaposliti še več zdravnikov, vendar to težav ne bo rešilo. Morali bi razmišljati, kako doseči, da bi bilo bolnikov manj.

Če bi po naših mestih in po vrhovih hribov uspeli predelati entropijo vseh baznih postaj, bi lahko okoli vsake bazne postaje nastalo nekajkilometrsko blagodejno polje. Polje imenujemo blagodejno zato, ker uravnava duhovno ravnotežje vseh ljudi in živali, ki živijo na njegovem območju. Duhovno ravnotežje našega telesa pa je tesno povezano z njegovim fizičnim stanjem. Na takšen preprost način bi lahko ubili »tri muhe na en mah«. Bilo bi manj bolnikov, onemogoči bi vremenske ekstreme, ki jih morda povzročajo bazne postaje, in nazadnje bi omogočili še nemoten razvoj najnovejši tehnologiji, kar bi koristilo naši civilizaciji.

Vse to nam že omogoča znanje, ki izhaja iz naše kulturne dediščine, duhovno znanje naših prednikov, ki ga nekateri naši znanstveniki še vedno zasmehujejo in ga uvrščajo med nesmiselne obrede.

Žal povsod v naravi nimamo tako ugodnih razmer, da bi že algoritmi narave samodejno oblikovali dvojnike za predelavo entropije baznih postaj. Za takšne primere smo razvili napravo Bran, ki je narejena tako, da ima samo en močan

⁵ Več o tem v mojem članku Bruščin. <https://radiestezija-sturm.si/pdf/Bruscin.pdf>

potencial, in sicer tistega z osredotočenim poljem v znamenju vode. Napravo kaže slika 2.

Zadostuje, da jo postavimo v bližino bazne postaje. Njen potencial se prek kačje črte takoj poveže z bazno postajo in nastane naravni sistem dvojnik, ki ima blagodejno polje s premerom približno dveh kilometrov.

Slika 2: Naprava Bran.

Če bazna postaja ni v vidnem polju naprave, se z njo poveže do zračne razdalje petsto metrov. Če je bazna postaja v vidnem polju izdelka, pa se vzpostavi povezava še na večje razdalje. Če na območju ni bazne postaje, se naprava poveže z najbližjim daljnovodom. Zaradi fizikalnih zakonitosti se visokofrekvenčno sevanje naloži na vse kovinske površine, tudi na žice daljnovoda, in tako prideta signala 4G in 5G v naša stanovanja kar s hišno elektriko. Ta signal ne moti delovanja električnih naprav, vendar pa tudi ne koristi, prej škodi, saj je električna umazanija, ki ji rečemo elektrosmog.

Morda bi bilo najboljšo, če bi najprej nevtralizirali bazne postaje tako, da bi zaupali znanju prednikov in z dvojniki predelali njihovo entropijo, šele potem pa začeli znanstveno raziskovati, kako to pravzaprav deluje in na kakšnih osnovah. Znanstvene raziskave duhovnega polja bi utegnile trajati desetletja, vremenski ekstremi pa se utegnejo ponavljati vsako leto in škoda bo le naraščala.

Po mojem mnenju je duhovno polje sestavljeno iz manjših delcev od elektronov. To pa so Higgsovi bozoni. Higgsovo polje so odkrili komaj pred kratkim v jedrskem trkalniku. Znanost pa bo potrebovala še dolgo preden bo zasnovala naprave, ki delujejo s Higgsovim poljem.

Higgsovo polje pa je že navzoče, iz njega je sestavljena narava in tudi mi, ljudje. Bilo je tukaj že prej, še preden so ga dokazali v jedrskem trkalniku. To je tako kot z gravitacijo, delovala je že prej, preden jo je utemeljil fizik Newton.

Tudi naši predniki so upoštevali gravitacijo, vedeli so kako deluje, čeprav je niso znali tako lepo razložiti. Enako velja tudi za Higgsovo polje. Naprave, ki delajo s Higgsovim poljem so znale izdelovati že stare kulture, ki so nekoč živele na našem planetu, pa kaj ko mislimo, da smo mi edina razvita kultura v zgodovini Zemlje.

Franc Šturm

7. 9. 2023